

СИРИЈУС

Elektronski časopis "Sirijus", ISSN: 2217-6993, ONLINE adresa: www.mason.org.rs, Urednik: Č.V.
Izlazi tromesečno (4 broja godišnje). Prvi broj izašao 1. jula 2009 godine. e-mail: info@mason.org.rs

Poštovana braćo,

U pojedinim ložama VNLS svaki novo-inicirani brat dobija zadatak da napiše nešto o svom ličnom doživljaju rituala inicijacije na prvi stepen. U nekim drugim ložama iznošenje utisaka sa inicijacije nije obavezno i to je samo jedna od više tema među kojima novi brat ima mogućnost da izabere ono o čemu će da piše. Kako god, pokazalo se da je to jako često obrađivan motiv. Zato smo se odlučili da ovaj broj Sirijusa posvetimo isključivo ovoj temi i na jednom mestu objedinimo sve donedavno pristigle radove sa gotovo identičnim naslovom. Uz naslov smo dodali samo inicijale brata koji je tekst pisao, da bi se naslovi ipak u nečemu razlikovali.

I.S. i Č.V. će se potruditi da do početka jula i pune sezone godišnjih odmora prirede još jedno izdanje Sirijusa i braći obezbeda materijal koji mogu da čitaju tokom leta.

Sadržaj:

Impresije sa inicijacije.....	2
Utisak, zapažanje i promišljanje – inicijacija kao pokretač.....	4
Impresije sa ispitivanja između stubova i inicijacije, brata M.S.....	6
Impresije sa ispitivanja između stubova i inicijacije, brata D.Ž.....	9
Impresije sa ispitivanja između stubova i inicijacije, brata G.P.....	11

ИМПРЕСИЈЕ СА ИНИЦИЈАЦИЈЕ

Док размишљао о личним утисцима са иницијације у ово велико и значајно друштво сапутника у трагању за светлости присећам се како је све почело.. А почело је пре готово две године. Како масонерија има узвишене циљеве, био сам сигуран да је неопходно уверити се у чврстину карактера, снагу личности. За то је ипак потребно време. Мој гарант и ја смо имали развијену научну сарадњу и када год се прилика указивала видели бисмо се и разговарали како о стручним питањима тако и о разним другим „животним“ питањима. Били су то често разговори који би нас одвели у сегмент филозофије, науке, етике и односа према савременом друштву. У једном таквом разговору, гарант је први пут отворено, афирмативно говорио о питањима којима се баве масони. Пажљиво сам слушао и као неко кога је мистика и езотерија увек на неки начин привлачила, а посебно рад Просветитеља током 17. Века од којих су неки од назначајних били и масони - било ми је драго да се овакве теме отпочињу. Често сам читао и размишљао о тим сјајним људима попут Хјума, Декарта, Лока, Спинозе и омиљеног Волтера који су свету оставили велико наслеђе али и обавезу.

Гарант ми је у даљем разговору представио тему и оставио ми довољно времена да размислим. Често сам се у нашим будућим сусретима освртао на овај разговор сматрајући да још није прави тренутак да отпочнем тако значајно путовање. Нисам се осећао достојним. Након неког времена, поново смо разговарали и предложио сам да „путовање“ отпочне. У међувремену сам покушао да проучим (колико је могуће неке из профаног света) рад друштва како бих се припремио за оно

што ме ишчекује. То су превасходно биле информације о организационим, техничким и историјским аспектима рада масонске организације.

Први корак је био разговор међу стубовима. Био сам руковођен речима Анрија Дирвила о будућности и истрајности: *„Певац каже ономе ко треба да размишља: ја објављујем дан; не губи ни часа, настој да те потпуно схвате, вежбај будност на манама, исправљај се, јер близу је час када ћеш примити просветљење и њега мораш бити достојан“*. У том тренутку трема је била готово несавладива. Сам по себи је незгодан моменат када повезаних очију одговараш на бројна питања будуће браће. Питања често погађају есенцију нашег бића. Из мрака су допирала питања о моралу, о мом односу према животу и другима, о мени самом...

У неколико наврата ми је требало више времена да одговорим на постављена питања. Будућа браћа су стрпљиво чекала сваки мој одговор. Појавило се питање о моралу, а ја сам везаних очију покушавао да одговорим најпрецизније што могу. Морал је био тема неких претходних истраживања које сам радио неколико месеци пре овог разговора. Прошао сам кроз бројну литературу, имао сазнања о свим проблемима дефинисања овог сложеног термина, међутим, тада, у том тренутку, одговарао сам из срца сматрајући да је најважније да човек дефинише морал као разлику добра и зла.

Нисам се упуштао у даља објашњења, трема је опет учинила своје. Одједном је до мене дошло питање: „Имаш ли непријатеља и да ли си спреман да им опростиш уколико их угледаш у овом кругу“? одговорио сам као из топа да немам а даље сам дуго размишљао о томе да ли заиста нема БАШ никога ко би ми хтео наудити.

Када сам након разговора међу стубовима анализирао своје одговоре, морам признати да нисам био презадовољан, бар не у првом тренутку. Али, размишљао сам - били су искрени, иако понекад можда немушти, опет - истинити.

Прошло је неколико недеља и приближила се иницијација. Дан „Д“! Разговор са гарантом који претходи овако значајном доживљају сваког новог масона

протекао је у угодној атмосфери. Након разговора смо се растали и договорили за време и место будућег догађаја. Стигао сам на време и процес иницијације је отпочео.

Седео сам у Соби изгубљених корака и чекао тренутак да ме позову. Тај позив је убрзо стигао. У међувремену је било постављено и питање: „Да ли сте сигурни да желите да идете даље?“ Одговорио сам потврдно и ускоро ми се црни повез нашао на очима. Кренули смо на „путовање“ мислио сам у себи. Корачао сам полако и сигурност брата поред мене и гаранта је представљала значајну подршку. Опет трема. Мишићи на рукама су ми подрхтавали, нисам био сигуран шта да очекујем.

Ритуал је представљао непоновљиво искуство. Касније су ми браћа то потврдила речима да је свакоме од њих иницијација остала дубоко урезана у сећању. Било је хладно и топло, горко и слатко, неизвесно и безбедно у исто време. Освалд Вирт (Oswald Wirth) је у својој *Livre de l'apprenti* описао прво путовање као буру страсти, судар различитих интереса, тежину самог подухвата, препреке што се умножавају под нашим корацима и корацима наших супарника сваљују се на наша плећа и чине нас малодушним“, али даље наводи да се с муком успео на врх са којег би иначе пао у провалију ако га не би придржала рука КТИТОРА“. Тако је некако и моја градња отпочела...

На оријенту Београд

10. дана, марта месеца 6019. Г.И.С.

Ученик Краљевске уметности,

Бр. М.С.

UTISAK, ZAPAŽANJE I PROMIŠLJANJE – INICIJACIJA KAO POKRETAČ

Svako proživljeno iskustvo za čoveka predstavlja višestruki benefit. Međutim neka od ovih iskustava nisu svakodnevna, ne strukturiraju standardni dijapazon osećanja, nego se toliko razlikuju od svih prethodnih da postaju svojevrsne prekretnice i pokretači potpuno novih tokova i pravaca kojima usmeravamo svoje misli. Takva iskustva postaju jedna vrsta «apstraktnog razmernika » uz koji tada postavljamo sva dotadašnja iskustva kako bismo ih iznova premerili i vrednovali, postaju naša unutrašnja mera vrednosti.

Jedno od najposebnijih i svakako neuporedivih sa bilo kojim prethodnim je iskustvo inicijacije. Čin inicijacije nije jednostavan događaj, to je trenutak kome prethodi mnogo promišljanja i priprema. I ma koliko mislili da smo se dovoljno pripremili, dovoljno pročitali i dovoljno se raspitali, da smo dovoljno upućeni u same forme protokola i da ćemo se adekvatno uklopiti, one promene koje se dešavaju u nama samima ne možemo predvideti. Ma koliko

precizno uspeali da se pripremimo za sam događaj, ma koliko dobro se upozнали sa samim ritualom, teško je pripremiti se za unutrašnje preobražaje koji nezaustavljivo naviru.

Inicijacija predstavlja sintezu najrazličitijih emocionalnih, čulnih i intelektualnih spoznaja u formi ceremonijalnog čina kojim se pristupa Bratstvu, ona je zapravo forma višečulnog iskustva okruženja i ljudi koji se u njemu nalaze. A najveći preokret ili promenu koju inicijacija donosi je upravo stupanje u jedan formirani odnos među ljudima, odnos pun poštovanja i pažnje, odnos koji se naziva bratskim. Ono što je svakako najjači utisak u prostoru Hrama jeste taj duh Bratstva koji se neminovno tu nastanio i konstantno raste i unapređuje se. Hram tako predstavlja prostor dvostrukog karaktera: fizički prostor u kome se odigrava inicijacija u formi protokola - rituala, nakon kojeg imamo mogućnost da Hram doživimo na jedan sasvim novi način - kao emotivni prostor u kojem međuljudske relacije grade Bratstvo.

Protokolarni deo inicijacije i sama ceremonija stupanja u Bratstvo ostavlja upečatljive impresije. Svaki deo, svaki pojedinačni korak kao i svaki pojedinačni fragment prepun je mistične simbolike: boja Sobe Izgubljenih Koraka, kao i simboli i znaci ispisani po njoj; povez preko očiju kojim otpočinje čin inicijacije, iskušenja Vazduha, Vode i Vatre, primanje Svetlosti... Cela ceremonija obiluje simbolikama koje su koliko univerzalne, toliko i lične – mogu biti shvaćene upravo u odnosu na ono što čovek kao pojedinac jeste i što bi mogao da postane. I po stupanju u Ložu, to postaje zaista specifično - jer iako znamo i čitamo o značenju svih tih simbola u susretu sa njima samima

počinjemo u odnosu na njih da gradimo jedan novi, ličan odnos i pronalazimo nova lična podznačenja. Ono što se verovatno neminovno nameće kao pitanje i neprestano mi je budilo pažnju je: Čemu tolika simbolika? Zar je zaista potrebno celokupno ceremonijalno uvođenje i kakav je njegov smisao danas u svetu koji se toliko promenio u odnosu na nekadašnja vremena gde su protokoli imali svoj mnogostruki značaj i smisao? Odgovore na neka od ovih pitanja otkrio sam ubrzo nakon stupanja u Bratstvo, a sami odgovori doneli su mi dva za mene neobično važna saznanja.

Prvo saznanje odnosi se na snagu čina inicijacije i njen simbolički uticaj. Otkrio sam da je sam događaj toliko snažan da zapravo čin inicijacije i nije završen nakon samog Prijema, nego svako od nas nastavlja u sebi da ga obnavlja, da o njemu razmišlja, da raščitava njegove simbole i vrednuje njegove pojedinačne segmente. Ponovno prisećanje i proživljavanje ovog rituala postaje model samospoznaje. Pa tako i nakon što napustimo Hram i vratimo se svojoj svakodnevnici, u nama odjekuje i pulsira taj snažni utisak, a manje ili više imanentno promišljanje o sebi i svojoj novoj Braći postaje upravo utkano u ono što jeste naš svakodnevni život. Shvatio sam tom prilikom da je ovo prvo, probudilo u meni drugo, još važnije saznanje.

To drugo saznanje je upravo sistem vrednosti i vrlina na kojima se temelji celokupan Bratski odnos. Ovo zdanje vrline zaista se gradilo i neprestano se gradi kroz simbole i rituale koji kao svojevrsnu vrstu podteksta neminovno nose poruku da je Bratstvo jedan odnos poštovanja, ali ne običnog poštovanja nego poštovanja punog osećaja pripadnosti.

Nakon inicijacije, Braćo moja, za mene reč Brat dobila je novo, produbljeno značenje i više se ne izgovara i ne upotrebljava na isti način.

Pojavilo se jedno snažno osećanje poštovanja tog izgrađenog sistema, koji nam je predat i prema kome smo preuzeli odgovornost da ga negujemo i gradimo. A tajna koju preuzimamo i zakletva ćutanja postaju novi simboli vere. Potpuno očekivano, zapitao sam se koliko je tajna sigurna u rukama toliko velikog broja ljudi, ali po stupanju u Bratstvo počeo sam da razumevam sam odgovor i reči Odri Lord odjeknule su mi u glavi «majstorov alat nikada neće rasklopiti majstorovu kuću». I zaista, sam alat čuva veliku tajnu, štiti je i neprestano nadograđuje. Dekalog je osnovni primer toga, on je ključ, simbol i veliko podsećanje, on je «duhovni kod» našeg modela ponašanja i principa našeg duhovnog razvoja, on je upravo «novi alat» kojim majstorski treba «popraviti» društvo.

Priželjkujem i nadam se da će svaki sledeći korak predstavljati nove izazove, jer da bi činio dobro i da bi gradio vrlinu, čovek i sam mora biti sazdan duhom i telom. Izgradnja vrline najznačajniji je put svakoga od nas, a masonski principi oblikuju vrlinu kao građu za jedno velelepno zdanje čovečanstva. Krenuo sam na putovanje Braćo i svako novo saznanje na tom putu samounapređenja me iznova motiviše i daje mi podstreh.

Pod zakletvom ćutanja usmeravaću svoj lični napredak, daću svoj doprinos arhitekturi našega zdanja i pomagaću svojoj Braći. Hvala vam na ukazanoj prilici da postanem jedan među jednakima, da se mogu i sam nazvati Bratom, da sa vama mogu deliti ovaj Hram. Rekao sam.

**PL “Sloga, rad i postojanstvo”,
Na orjentu Beograd,
03.05.6019. G.I.S
Brat Đorđe Krstić 1**

ИМПРЕСИЈЕ СА ИСПИТИВАЊА ИЗМЕЂУ СТУБОВА И ИНИЦИЈАЦИЈЕ, БРАТА М.С.

„Сваки човек је мистерија. Можемо бити уверени како некога знамо у душу, а заправо знамо само онолико колико је он желео, колико допустио да знамо. Нема ли свако неки, само свој унутрашњи свет у кога се повлачи да би се напојио новом снагом, лепотом, тугом, оживео давну чежњу, распирио прикривену страст, вратио наду да осим каскања у свакодневници постоји још нешто.“

Нура Баздуљ-Хубијар

Импресије свакако не би биле потпуне уколико се не присетим догађаја који су претходили дану Испитивања између стубова и борби са самим собом у доношењу коначне одлуке.

Један сасвим обичан суботњи дан месеца септембра, уобичајено завршавам своје обавезе и у једном тренутку срећем старог Познаника. После уобичајених питања предлажем да свој разговор наставимо уз кафу и одлазимо у оближњи кафић. Разговор се том приликом наставља у уобичајеним веселом тону, а онда одједном реченица која мења ток разговора у потпуности: „Да ли си размишљао о приступању Масонерији?“, хладан туш и тишина. Тражио сам од мог саговорника да ми понови питање мислећи да нисам добро разумео. Тада је Он поновио питање уз објашњење шта је Масонерија и шта је Њега привукло томе. Слушао сам уз нека своја додатна подпитања и обећао му да ћу, наравно, размислити о свему о чему смо разговарали и да ћу се убрзо јавити. Посебно ми у глави одзвања Његова (Гарантова) реченица:

„Слободан човек на добром гласу!“ и питање које постављам себи: „Зашто сам ја одабран?“.

Након разговора настаје прави „прасак“ у глави и одмах почињем да проучавам на основу доступних извора са интернета шта је Масонерија, али наравно, то није довољно па наручујем и пар књига како бих употпунио своје знање о свему томе и дошао до правог одговора, јер је разговор са човеком из Ложе „Тимакум“ заказан за пар дана. Надао сам се да ћу до тада моћи да формирам свој коначни став о свему томе.

Након пар дана од мог првог сусрета са Масонеријом на договореном месту се налазим са човеком који је задужен да са мном обави разговор на основу предлога мог Гаранта. Прочитао сам доста тога о Масонерији и већ сам почео да изграђујем свој став о свему томе и припремио сам се да поставим доста питања. Изглед тог човека је веома упечатљив и прилагођен мистерији коју носи Масонерија са

собом. Његов изглед, став и први контакт показују да се ради о човеку који је сигуран и у себе и у оно што говори, и даје ми одговоре на сва питања која сам се већ унапред припремио да поставим. Посебно ми је запала за ухо реченица да се у Масонерију не улази из неког материјалног интереса, нити Масонерија неком може пружити материјалну добит. Коначну одлуку нисам одмах донео. По завршетку разговора настаје права борба у мени око тога да ли ћу прихватити позив ових људи.

На основу свега напред наведеног добијам још јачу вољу и покушавам да одгонетнем које су добре, а које лоше стране Слободног зидарства. На располагању ми је пар наручених књига и интернет. Долазим до разних закључака и одговора, негативних и позитивних, одлучујем, пишем свом Гаранту смс поруку у којој му се захваљујем на указаном поверењу и позиву, али да за сада одустајем. Порука остаје снимљена у мобилном телефону, борим се сам са собом, одлучујем да одложим слање смс-а за сутрадан.

Размишљајем колико је наших великана било у редовима масонерије: Доситеј Обрадовић, Вук Караџић, Михајло Пупин, Живојин Мишић, Ђорђе Вајферт, Његош, итд. Закључујем, дефинитивно је да су ови великани захваљујући изграђивању себе као личности преко Слободног зидарства

изградили себе у знамените личности и дали велики допринос личној сатисфакцији, али и развоју српског народа и државе Србије. Још увек није касно да одустанем.

На интернету наилазим на званични сајт Велике Националне Ложе Србије и почињем да читам основна начела Конституције. Невероватно, као да су моје мисли пројектоване неким чудом у Конституцију. Како је пролазило време бивао сам све сигурнији у своју позитивну одлуку о приступању Реду.

Смс поруку сам послао сутрадан свом Гаранту, али је овог пута мој коначни одговор био позитиван, ОДЛУЧИО сам да приступим Реду Слободних зидара.

Дан први. Долазимо до објекта где ће бити обављен разговор и Иницијација. Повез ми је на очима и бивам уведен у неку просторију. Скидају ми повез. У просторији сам смештен са још једним кандидатом, упознајемо се и почињемо неформални разговор. Долази тренутак испитивања. Мој Гарант и човек који је обавио разговор са мном стављају ми поново повез преко очију и одлазимо лаганим корацима ка Храму. Примећујем да воде рачуна о мени и наводе сваки мој корак. Тама и неспретно кретање. Чује се јако куцање и питање: „Ко то куца?“. Улазим у Храм, осећам присуство људи око себе, чини ми се да чујем како дишу и понеки шапат. Повез преко очију ми даје осећај несигурности, концентришем се на чуло слуха. Седам на столицу. Гарант ми ставља руке на рамена и даје ми додатно самопоуздање. Ређају се питања. Чини ми се да сам довољно самоуверен, али питам се да ли су они који су ми постављали питања задовољни одговорима. Неко ми се љубазно захваљује и одлазим из просторије уз пратњу Гаранта. Да ли сам прошао испитивање, анализирам своје одговоре у глави.

Дан други. Смештен сам, како ми је речено, у Собу изгубљених корака. Свећа, људска лобања и неки натпис на столу. У просторији се налазе још два кандидата. У једном тренутку се чује јако куцање и након тога улази човек у одори са исуканим мачем који држи испред себе. Дели нам папире са три питања на која сам дао одговоре искрено и из душе. У просторију улазе, како ми рекоше, припремајући Мајстори. Скидам кошуљу са левог рамена, подавијам десну ногувицу, изувам леву ципелу и скидам прстен и ланчић. Повези су нам постављени на очи и поново се крећемо ка „тајанственом“ Храму, али чини ми се сигурнијим корацима. Нестрпљив сам у ишчекивању обреда Иницијације. На улазу у Храм пажљиво слушах питања и излагање Старешине Храма. Све што говори делује ми логично, здраворазумски и примерено мојим ставовима. Размишљам, толико симболике, повез који је симбол слепила у коме се човек налази. Пажљиво слушах принципе Слободног зидарства, где ми посебно запада за ухо реченица да се оно бори против незнања у било ком облику, преиспитујем се и из свакодневног искуства западам колико има истине у овој реченици. Чујем неку буку, ударце, наилазим на препреке под ногама, осећам хладноћу челика на грудима. Слушам господина који образлаже симболику онога што смо управо прошли – живот и стална борба и да би човек изашао као победник потребна је велика морална снага и сазнање, као и моћ Братске руке која нас је придржавала на том путу. У глави ми се урезује реченица: „Не чини никад другоме оно што не желиш да се теби учини“. Брат припремајући Мајстор ми скида повез са очију. Светлост, шарам погледом преко лица присутне Браће неби ли угледао неког познатог. Коначно долазимо до тренутка који сам ишчекивао, полагање заклетве са руком на Светом писму, угаонику и шестару и именовања мене као Слободног зидара уз помоћ мача и удараца чекића.

Ово је невероватно, осећам се достојанствено попут чувених средњевековних витезова који су ступали у своје Редове. Након пријема у Ложу, током обреда, у једном тренутку формиран је Братски ланац – енергија која повезује позитивне људе, моју Браћу и мене, без обзира на различитости, сјај једног просветљења и осећај припадности и заштите.

Иницијацијом је за мене начињен велики корак и обавеза уласком у свет Слободних зидара, али је исто тако у мени пробуђен мотив и тежња ка усавршавању и доследности у поштовању одређених принципа: Братство, Рад, Поштење, Правда, Толеранција, Хуманост, Честитост, Јединство, Једнакост, ..., до Мајстора Краљевске Уметности.

**Тимакум, На Оријенту Књажевац,
12. дана, децембра месеца 6018. Г.И.С.
Ученик Краљевске Уметности,
Бр. М.С.**

ИМПРЕСИЈЕ СА ИСПИТИВАЊА ИЗМЕЂУ СТУБОВА И ИНИЦИЈАЦИЈЕ, БРАТА Д.Ж.

Све почиње одлуком. Није лака. Понос због тога што си препознат испуњава. Препознат од стране људи које ценим. Један од њих је и Гарант. Други је човек са којим другујем годинама, пословно, кафански, породично, такорећи свакодневно. Има и других, све добри људи, задовољство је познавати их.

Одлука није лака, од слабог знања до преиспитивања сопствених квалитета и способности. Није лака, али је донесена. Приступам! Гарант, односно његов заступник, припрема ме полако, корак по корак, разговор за разговором. Без откривања много детаља упознајемо се, стварамо међусобно поверење да сам спреман. Спреман сам..., мислим...

Коначно стиже дан када ћу се први пут сresti са Братством. Са још једним кандидатом одлазим на речено место. Прима нас Гарант. Са повезом преко очију води нас до собе. Каже да чекамо. Траје, време споро пролази, нелагода, ишчекивање, усхићење... Први одлази кандидат са којим сам у соби. После неког времена враћа се, не открива много детаља, бар не онолико колико бих желео. Осећај да идеш у битку голорук. Од оружја имам само себе. „Противника“ знам површно, а на његовом терену сам. Концентрација и смиреност, размишљање о себи, свом животу, својим врлинама које су ме и препоручиле. Наравно искачу и мисли о манама, слабостима, падовима..., ковитлац мисли, осећања... Најзад долазе по мене. Гарант ми ставља повез преко очију..., ту је сад још један Брат. Заједно ме воде..., где? Пут није дуг, али траје. Препуштен двојици људи од којих једног не знам. Уводе ме у неку

просторију и постављају на столицу. Осећам друге људе у просторији, њихово дисање, шапат... Испред мене су и са леве и са десне стране. Прво питање..., најтеже: „Представите се“..., и прве речи које изговарам..., несигурност..., и прва грешка. Потпуно погрешно изабрана реч да опишем себе као индивидуалца речју самац. Ухваћен..., подпитање..., покушавам да редефинишем.

Речи излазе, не знам да ли имају смисла и коначно благо тапшање по рамену од стране Гаранта у знак одобравања. Олакшање! Друго, треће питање, нижу се... Одговори су неки бољи, неки лошији... Одговарам и очекујем тапшање Гаранта по рамену. Схватам да је то знак да добро одговарам, или да сам доста говорио. Пронађен је склад, адаптација на ситуацију. Коначно крај испитивања. Тако много речено, а још толико остало да се каже. Враћају ме у собу и чекамо исход гласања. Разговор са другим кандидатом штур, уопштен. Улази Гарант и саопштава нам да

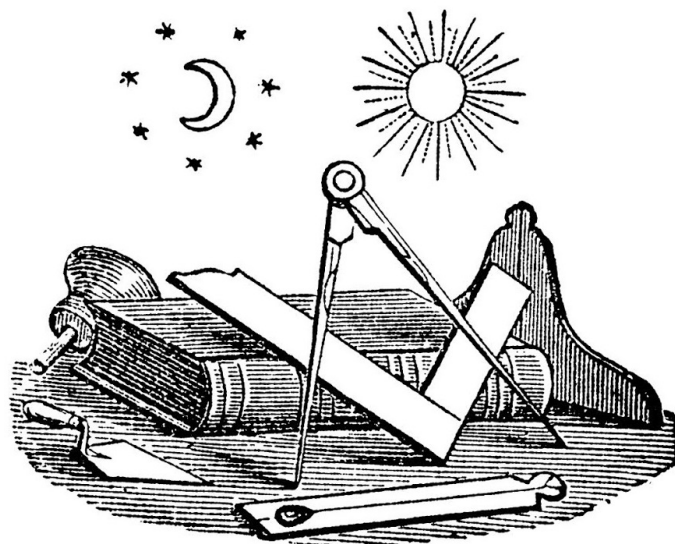
смо добили пристанак Братства за приступ.
Одлазимо...

Долази и дан Иницијације. Протиче у чекању. Узбуђење расте. Спремање. Поново са другим кандидатом одлазимо на договорено место. Процес стављања повеза се понавља. Чекање..., опет... Упознајем и трећег кандидата. Долазе по нас. Сва тројица са повезима, воде нас. Већ је познат пут. Искуство Брата који ме води опушта. У Храму смо. Иницијација почиње..., искушења..., земља, ваздух, ватра, вода..., пролазимо све препреке. Дубоко сконцентрисан, вођен Братом препуштам се атмосфери и догађајима који се нижу. У једном тренутку овлаш скидају повез. Светлост у Храму..., први пут. Изненађење. Много је људи. Неки од њих стоје са упереним мачевима, други рукама у белим рукавицама покривају лица. Траје трен, повез је враћен, али слика је урезана. Први пут видео Браћу. Обред траје. Заклетва. Дубоко предан. Изговарам сваку реч верујући у њену суштину, смисао. Примљени смо. Повез је скинут. Светлост!

Видим Браћу..., коначно... Ученик Краљевске уметности... Слободан човек на добром гласу.

Понос... Снага... Братство.

Први Рад, ритуално клесање. Схватам да сам на почетку једног пута. Пут клесања себе у бољег човека. Човека који ће својим побољшањем допринети општем бољитку, изградњи Храма. Откривање првих тајни. Догађаји се ређају. Измаглица осећања, покушавам да ухватим што више детаља, да запамтим, да не грешим. Браћа су стрпљива и схватају моју несигурност. Добронамерно прате сваки наш корак... Сваки говорник изговара исту реченицу: „Изузетни људи на добром гласу“..., свака недоумица пада.

Знам да сам на добром путу, да доброта, искреност, труд, истрајност имају смисао. Препознати су. Сва Браћа честитају понаособ. Осмеси, стисак руке, три пољупца. Захвалност! Дружење. Одлазак кући. Дуго рамишљање..., процес је покренут.

Истине које су се дубоко урезале:
Слобода – Једнакост – Братство!

ЗАУВЕК.

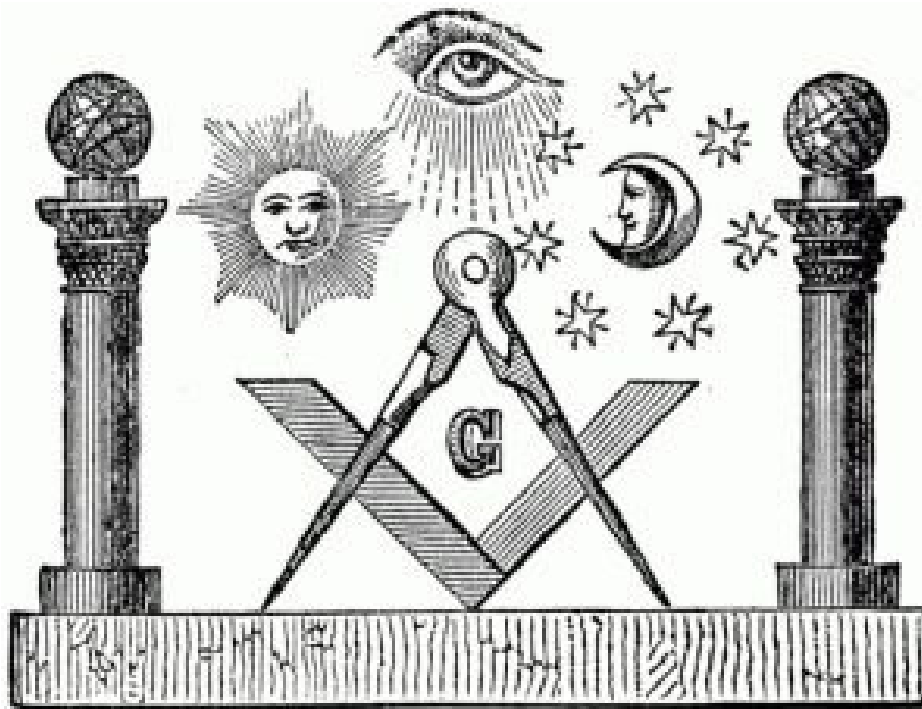
**Тимакум, На Оријенту Књажевац,
12. дана, децембра месеца 6018. Г.И.С
Ученик Краљевске Уметности,
Бр. Д.Ж.**

ИМПРЕСИЈЕ СА ИСПИТИВАЊА ИЗМЕЂУ СТУБОВА И ИНИЦИЈАЦИЈЕ, БРАТА Г.П.

Коначно је дошао дан моје Иницијације. Како сам се осећао? Нервозан, узбуђен, узнемирен, али дефинитивно испуњен неком позитивном тремом. Ушао сам у аутомобил. И док сам се некако стидљиво тражио са зрацима Сунца кроз аутомобилско стакло, питао сам се

степеника улива поверење. Чудно али осећао сам присуство и тачан положај сваког Брата у Храму. Са друге стране, повез ме тера на неку брзу мисао колико је човек слеп и урођен у незнање и слабо влада другим чулима.

Питања. Доста питања и искрени одговори. Одговарах кратко, можда и

шта ће се десити кроз неколико сати...шта ће се десити, како ћу реаговати, хоће ли ми ово променити живот?

Топла добродошлица и смештање у мирну собу. Гасим светло и опуштам се, некако чудно преплављен свакаким емоцијама и мислима, а опет опуштен. Рекао бих спреман.

Повез преко очију. Помоћ Браће приликом уласка у Храм и прелаз преко

преоштро (вероветно због непознавања саговорника), али без устезања.

Мач. Симбол казне за издају чије постојање ме не плаши, већ радује. Ред, морал, рад, оданост морају да постоје на путу ка Светлости. Мач нас штити.

Књига. Испружена десна рука и обећање да ћу поштовати и бранити Браћу дају ми неку позитивну енергију и свест да на путу

ка знању и Светлости нисам сам. Сам не могу тамо ни стићи, а ни Браћа без мене.

Омча, разголићеност, мањак ципеле. Док ме Браћа воде по трновитом путу онако огољеног и беспомоћног, чак и пониженог, осећам потребу да скинем све. Обузео ме и неки понос. Осетио сам неку несигурност код Браће која су ме водила, осетио сам и жељу да им у свом незнању некако помогнем. Знање кошта, а незнање још више. То ми је доказ да на нашем путу сви учимо, да морамо да се држимо и уздижемо заједно.

Огледало. Поглед уназад у огледало. Суочавање са самим собом. Јесам ли ја непријатељ самом себи? Гледаш и процењујеш људе сваки дан а јеси ли видео и сагледао себе? Човек мора да цени себе да би ценио друге људе. Да, ценим и волим своју Браћу. На свом путу буди добар и правичан, рекох у себи.

Готово је! После кратког чекања дошао је и тај тренутак! Емоције и узбуђење.

Пуно топлих речи добродошлице и честитања Браће. Готово је, али није крај.

Ово је тек почетак, почетак мог путовања у Слободном зидарству.

Осећам да ћу стићи до циља путујући овим путем, вођен подршком нашег Братства!

Желим да учим више, радим више, будем више!

Ка Сунцу!

**Тимакум, На Оријенту Књажевац,
дана, маја месеца 6018. Г.И.С.
Ученик Краљевске Уметности,
Бр. Г.П.**